

LOS ANGELES MĚLO na svých bedrech skutečného gangstera. Odpovědi Mickeyho Cohena o něm vypovídaly víc, než když se napařoval ve vlastní estrádě a jel městem v čele kolony cadillaků. Přesto nebylo snadné ho nachytat, protože jeden den se vytahoval, že má na pěti závodištích bookmakery, kteří mu vydělají osm až patnáct tisíc dolarů, a pak dokázal říct: „Já už nepřijal sázku na koně čtyři roky... Hooky dneska vyjždí z Clevelandu. Přiveze mi pětáctýřicet tisíc, abych mohl dostavět tenhle dům.“ Jedním z pohodových návštěvníků byl Allen Smiley, který seděl na druhém konci pohovky ten večer, kdy zabili Bugsyho. Smiley žasl, jak Mickey zvládá všechny překážky a tíživé chvíle. „Někteří lidé se rodí, aby měli vředy,“ řekl mu Smiley, „a jiní se rodí, aby se z nich dělaly vředy ostatním.“ Všichni v místnosti věděli, do které kategorie Mickey patří.

Díky bohu za Lavonne Cohenovou. Čekala na Mickeyho, i když přišel domů ve tři ráno, dala chlapcům kávu a koláče a předváděla jim, jaké kousky umí Tuffy. Učila také mluvit práky, které doma měli. Na konferenčním stolku s mramorovou deskou stála vždycky váza s květinami a na toaletním stolku se zrcadlem ve svém budoáru měla Lavonne vždycky dva tucty křišťálových lahvíček s vůněmi a lektvary. Občas sice seřvala Mickeyho, že s tím chlápkem na Floridě protelefonoval tři sta dolarů za měsíc při zpoždování dostihových výsledků, ale co? „Umí trojjazyčně vařit,“ chlubil se Mickey, „židovsky, italsky a irsky.“

Seznámili se roku 1940 na večírku v Band Boxu Billyho Graye, v klubu, který přitahoval spoustu komediantů z okolí Fairfaxu. Tam žili Židé, kteří se přistěhovali z Boyle Heights. K nim ale Lavonne nepatřila – byla to třiadvacetiletá irská katolička, která si své rusé vlasy vyčesávala přísně nahoru, pracovala ve filmových ateliérech jako učitelka tance, měla pilotní zkoušky a hrála golf. Byla vším, jen ne obyčejnou milenkou gangstera, který se z Mickeyho pomalu stával. Byla to „dáma od hlavy až k patě“, poznamenal Mickey. „Mohli jste ji vzít kamkoli.“ To přirozeně neznamenalo, že ji s sebou bral na cesty mimo město. V podobných manželstvích byla obvyklá dohoda, že ona si může brát peníze, které nechával

v prádelníku, ale že se nesmí ptát na ženy, které s ním ten který večer možná seděly u stolu.

V TÉ DOBĚ stálo auto protigangsterské jednotky před Cohenovým domem často. Mickey byl k policajtům přirozeně podezřivý – „Kdo za vámi stojí?“ ptal se –, ale obecně bral jejich dozor s nadhledem. Lavonne jednou poslala dvěma chlapům v neoznačeném vozidle čokoládový dort. Jednoho horkého dne vyšla ven Cohenových věrná služebná Willa a zeptala se, jestli nechťejí pivo. No, aby nechťeli.

Ale o štěnici nastrčené mravnostní policií se Willie Burns, Jack O'Mara a ostatní dozvěděli až společně s veřejností, když vypukl skandál – i v rámci policie existovaly třenice, tajnosti a napětí. Mickey sám zjevně vycítil, co se děje, protože ho slyšeli, jak do telefonu varuje lidi, že „tyhle telefony nejsou dobrý, tak brzdi“. Nebo dal nahlas rádio, když s někým mluvil. Později řekl: „Celou dobu jsem věděl, že tu poldové mají štěnici. Pouštěl jsem jim dobrou muziku, jenom samýho Bacha a Beethovena.“

Když jeho zahradník vykopával plot, objevil drát. Mickey nechal dům a okolí prohledat vlastním odborníkem na elektroniku, stočtyřicetikilovým J. Arthurem Vausem, který za pomoci detektoru kovů a senzoru elektrického proudu objevil štěnici u dřevěné truhly. Přesto o tom Mickey mlčel, dokud *Los Angeles Times* a *San Francisco Chronicle* nezveřejnily články o údajných prepisech telefonických hovorů pod halasným titulkem COHENOVY VELKÉ KŠEFTY nebo ještě křiklavějším POLICIE SEDĚLA NA INFORMACÍCH.

Stejnou pozornost jako Mickeyho vlastní slova budila i skutečnost, že policie ho odposlouchávala a přinejmenším zdánlivě nic nedělala. Rozzlobený okresní prokurátor prohlásil, že o odposleších ho nikdo neinformoval, a tudíž mu nedal příležitost rozhodnout, zda by se na odposlechnutých informacích dal postavit soudní proces s Cohenem. Městskému radnímu Ernestu Debsovi to zaváňelo návratem starých časů, kdy mravnostní oddělení losangeleské

policie sbíralo informace na zločince jen proto, aby z nich mohlo vymáhat úplatky. „Ty informace asi měli proto, aby Mickeyho Cohena ždímalí,“ prohlásil radní. Velká porota si předvolala všechny policisty z mravnostního, kteří štěnici monitorovali, na základě udání, že jejich přepisy se prodávaly na Sunset Stripu – za dva a půl tisíce dolarů jste mohli vstoupit až do Mickeyho svatyně! Pro losangeleskou policii to byla těžká noční můra.

Naštěstí nebylo těžké zjistit, jak se odposlechnuté hovory do světa dostaly. Nešlo o „přepisy“, nýbrž o zápisky soukromého detektiva Russe Masona, které si pokoutně dělal, když se na něj detektivové z mravnostního vykašlali. Při výslechu se vymlouval jako prvňáček, který tvrdí, že „domácí úkol mu sežral pes“ – kůlnu na dvorku, kde si záznamy schovával, zachvátil záhadný požár. Na téhle teorii lpěl asi čtvrt hodiny, než se přiznal. Z toho plyne poučení: „Nikdy nenechávej špinavou práci na cizím chlapovi.“

Proto měla protigangsterská jednotka na štěnice vlastního člověka.

„ŘÍKÁ SE, ŽE všichni rodilí Kalifornané jsou z Iowy,“ poznamenává nešťastná hlavní postava filmu *Pojistka smrti* z roku 1944 a Con Keeler, který měl v jednotce k čistokrevnému Losangelesanovi nejbliž, toho byl důkazem. Jeho rodiče, kteří jako by vystoupili z obrazu Granta Wooda *Americká gotika*, přijeli v 19. století v krytém voze z Iowy a pomáhali na vojtěškových a bavlníkových polích v kalifornském údolí Palo Verde, dokud je nespláchlá rozvodněná řeka Colorado – tehdy ještě nestála Hooverova přehrada, která by tu zatracenou řeku zkrotila. Rodina se přestěhovala blíž k Los Angeles a Conův zručný otec se stal truhlářem a tesařem. Zrzavý Con si doma v pokoji stavěl krátkovlnné vysílačky a vrtal se ve všech strojích a přístrojích, které mu přišly pod ruku.

Když se krátce před válkou dal k losangeleské policii, byl kostnatý a vysoký 185 centimetrů. Při fyzických testech na policejní akademii nemohl instruktor uvěřit jeho výsledkům při měření stisku ruky a řekl mu, aby úkon zopakoval. „Čím jste se živil?“ zeptal se instruktor. „No, byl jsem mechanik,“ odpověděl Con a instruktor

přikývl: „Tím se to vysvětluje.“ Spojoval v sobě sílu farmářského kluka z Iowy s trochou zednářského moralizování a neskrýval opovržení k milovníkům starých časů, kteří po léta brali úplatky. Nejvyšší hodnotou pro něj byla bezvýhradná oddanost, která vyznačujícím starých časů chyběla. Jako nováček vydělával sto sedmdesát dolarů měsíčně. Pro začátek ho nechali vyšetřovat dopravní nehody, i když se už vědělo o dalších jeho dovednostech. Pak ho povolala vlast a Keeler nastoupil k vojenskému letectvu bez nejmenší ctižádosti stát se pilotním esem – stačilo mu, když se mohl štourat v motorech bombardérů B-24. Měl odjet do zámoří, do Evropy, když dostal téměř osudovou lekci byrokracie.

Už jsme měli vyrazit a čekali jsme na vlak do New Yorku, když vtom mě vyvolali, abych se hlásil na ošetřovně. Řekli mi, že mám hemoroidy, i když jsem žádný neměl. Ale někdo mi to při prohlídce zapsal do zdravotní karty. Doktoři vás prohlízejí a ospalej voják to zapisuje, a ten zapsal do mojí karty hemoroidy někoho jinýho. Znal jsem jednoho kapitána, a tak jsem za ním zašel. Řekl mi: „Nemáte podebranej prst na noze nebo něco, co by mohli řešit? Víte, důstojníci chyby nedělají.“ Ale pro všechny případy mě převezli na operační sál, prohlíželi mě, dali mi injekci a tak. A museli vyhnat dva dělníky, co drátkovali podlahu. Byla tam úplná mlha a samozřejmě to byl operační sál, takže se tam dostaly všechny možný bakterie a infekce – čtyřikrát nebo pětkrát mi je vypalovali dusičnanem stříbrným – a udělali ze mě pacienta.

Con Keeler strávil několik měsíců v nemocnici. Jednou, když mu prudce stoupla horečka, ho odvezli do „temného pokoje“, kde přes noc nechávali beznadějně případy zemřít. „Přelstil jsem je,“ řekl, ale následkem tragických lékařských omylů kulhal a musel na noze nosit kovovou dlahu. Nestěžoval si – byl velice loajální –, ale jedním zázrakem bylo, že přežil válku, a druhým, že ho losangeleská policie vzala zpátky k nudnému vyšetřování dopravních nehod, kde zůstal až do onoho večera, kdy zavolal Willie Burns.

Keeler nemohl běžat jako O'Mara a ostatní, ale dokázal sestavit primitivní štěnici ze součástek telefonu a naslouchátek. Znal také vybraný okruh zvukových techniků a elektroinženýrů, kteří pracovali na nové odposlouchávací technologii, včetně mužů z Námořní zpravodajské služby a Úřadu pro strategické služby (OSS), předchůdce CIA. Vytvořili systémy pro zahraniční špionáž, které se obešly bez zrádných dlouhých drátů. To bylo velice důležité, protože Mickey Cohen a jeho lidé šli právě po podezřelých drátech.

Protigangsterská jednotka ho chtěla napíchnout znovu, bez ohledu na fiasko se štěnicí z mravnostního.

V novém systému byl malý mikrofon spojený s vysílačem, jehož signál dokázal jako rozhlasové vysílání zachytit přijímač vzdálený i několik bloků. Hlavní nevýhodou bylo, že se někde muselo ukrýt šest baterií, které vysílač napájely, a když se vybily, musely se vyměnit. Ale nejdříve se zařízení muselo někde instalovat.

V době, kdy to zkoušeli, byl už Mickeyho dům pevností s nepřetržitou ostrahou, pátracími světlomety a pancéřovými vraty s okénkem. A řešení? Odvrátit nějak pozornost. Čekali na noc, kdy byli Mickey a Lavonne pryč, a Jumbo a obtloustlý Archie Case začali kopat na přilehlém prázdném pozemku a dělali při tom co největší rámus. Jak se dalo čekat, Mickeyho strážní se šli podívat, co se to děje. Teď nastala Keelerova chvíle, aby se nenápadně dostal přes trávník domu, který sousedil se zadní částí Mickeyho zahrady, přešel drátěný plot a proplížil se pomerančovým sadem. Na botách měl nataženou pytlavinu, aby nebylo slyšet kroky, a oblečení měl napuštěné čpavkem, aby odpuzoval psy. Mickey měl dva: hýčkaného bulteriéra Tuffyho a boxera Mikea.

Pod domem se dalo podlézt, ale bylo tam plno třísek. Keeler se jim pečlivě vyhýbal, odhrnoval pavučiny a dostal se až k obrovské cisterně na teplou vodu, díky které si Mickey mohl mýt ruce milionkrát denně. Zatímco Mickeyho strážní pozorovali kopáče a svítili si na ně přes křoví baterkami, Keeler pracoval na visacím zámku na větrací šachtě pod Mickeyho obytným křídlem. Zámek

překvapivě snadno povolil a Keeler byl uvnitř, nedaleko pokoje, kde mohl Mickey spát sám bez ženy nebo pořádat schůzky, pro které by se Lavonnin květinami vyzdobený obývací pokoj nehodil. Keeler ukryl mikrofon do komory obložené cedrem, kde měl Mickey tucty párů bot. V jedné skříňce schoval šedesát centimetrů drátu k vysílači a bateriím ukrytým pod domem. Baterie vydržely nanejvýš deset dní, takže poté je Keeler musel vyměnit. Ale to byl problém až dalšího týdne.

Proplížil se zpátky mezi pavučinami a třískami do ztemnělého sadu a nakonec se dostal do bezpečí přilehlého bloku. Jednotka zjistila, že tam bydlí doktor, který býval za války majorem Britské zpravodajské služby. Po krátkém přátelském hovoru mezi veterány se Angličan uvolil propůjčit jim garáž jako odposlouchávací stanoviště, a dokonce instalovat na střechu malou anténu.

Keeler i ostatní brzy uslyšeli ve sluchátkách štěkot Tuffyho a Mikea a pak přátelské žertování hostí pozvaných k Mickeymu na večeri. Vedle Cohenových tam bylo nějakých šest lidí včetně Florabel Muirové, oné sloupkařky z *Los Angeles Mirror*, která byla tak rychle na místě Bugsyho vraždy a od té doby věnovala mimořádnou pozornost jeho následníkovi. Neustále říkala Lavonne, jak krásný má dům. Byly to nezávazné pochlebovačné plky, ale primitivní štěníce fungovala dokonale, alespoň do chvíle, než si Mickey pořídil do domácnosti něco, co celou operaci ohrozilo.

V DOBÁCH, kdy televizi vlastnilo sotva deset milionů Američanů, musel mít Mickey tu nejlepší, kterou prodávali v obchodním domě W & J Sloane. Byla v mahagonové skříňce a měla pětáctýřicet lamp, které měly zajistit ten nejčistší obraz. Jenže Mickey nejčistší obraz neměl. Díky štěníci ho slyšeli hartusit, že přes obraz na druhém kanálu běhají nějaké čáry. Mužům z protigangsterské jednotky, kteří ho poslouchali v garáži anglického doktora, bylo hned jasné, o co jde: jejich vysílač byl příliš blízko nejnižší televizní frekvenci, na které vysílal právě druhý kanál. A Mickey by to určitě zjistil taky. Hned ráno rozzuřeně volal do obchodního domu: „Buď

si ten zatracenej krám odneste, nebo sem pošlete někoho, kdo to spraví!“ Řekli mu, že pošlou opraváře.

Od té chvíle se iniciativy ujal O'Mara. Baterie v komoře na boty našťestí docházely, takže i rušička televize měla na kahánku. Tak proč cestou k Mickeyho domu nezastavit televizního opraváře a nezkusit něco jiného?

Sledovali jsme ho pět nebo šest bloků, zastavili ho a promluvíli s ním. A já ho přesvědčil, že by měl trochu spolupracovat. Byl k smrti vyděšený, ale souhlasil. „Byl bych rád, kdybyste s sebou mohl někoho vzít,“ řekl jsem.

Abychom byli přesní: opravář s sebou vzal příslušníka protigangsterské jednotky, ale v opravářské kombinéze. Chtěl Mickey opravit televizi? No, tak přijeli dva chlapi, kteří se mu pošťourali v útrokách jeho mahagonové skříňky. A při té příležitosti tam instalovali další štěnici, „přímo do tý pitomý televize“, nastavenou na frekvenci, která (za to se modlili) snad nebude způsobovat na druhém kanálu žádné poruchy.

„Výborně, chlapi, díky,“ rozplýval se Mickey a dal jim padesát dolarů, aby si je mezi sebou rozdělili.

„Jste moc hodnej, pane Cohene,“ řekl údajný opravář. „Já sem vždycky po tejdnu zajedu a osobně vám to zkontroluju. Televize maj ještě spoustu závad, který se musej průběžně řešit.“

Mickey si určitě myslel, že opravářovu ochotu vracet se každý týden k jeho televizi způsobila jeho štědrost. Nemohl vědět, že to byl interval nutný k výměně baterií. Jistě, při puštěné televizi toho moc neslyšeli, a ona byla puštěná pořád. Mickey se ženou zvali všechny přátele, aby jim ten zázračný vynález s pětáctýřiceti elektronkami předvedli.

Jenže O'Mara měl pocit, že jejich úkol se může měřit i malými vítězstvími. A takovým malým vítězstvím určitě bylo po padesáti letech vyprávění, které končilo slovy: „... a tak Mickey Cohen nakonec platil za to, že má ve svojí televizi štěnici.“